

Návrh tém k adventným stredtýždňovým večierkam

advent 2007

MISIJNÝ ADVENT

1. OBSAH KRISTOVHO POSOLSTVA

Mk 16,15; Sk 1,8

V adventnej dobe sa často hovorí o príchode. Spomíname na príchod Pána Ježiša Krista do Jeruzalema, pripravujeme sa na Jeho príchod v ľudskom tele v Betleheme, očakávame Jeho príchod v sláve. Dnešný text však otvára adventnú dobu rozlúčkou. Pán Ježiš Kristus odchádza a lúči sa slovami, ktoré dobre poznáme. Čo to má znamenať?

V bežnom ľudskom živote chápeme odchod ako protiklad príchodu. Príchod ako začiatok - odchod ako koniec. Akoby sme začínali cirkevný rok od konca – advent slovami o odchode. Ibaže takto je tomu iba v ľudskom pozemskom živote. V Kristovom živote je odchod len medzičlánkom. Udalosťou medzi dvoma príchodmi. Od prvého príchodu po odchod sa odohráva Kristov pozemský život. V dobe od Jeho odchodu po Jeho druhý príchod sa odohráva náš život. Život, ktorý nežijeme nezávisle od toho Kristovho ale v návaznosti naň, podľa Jeho vzoru a pod Jeho dozorom. Je to tak a má to byť tak. Práve preto nám pri svojom odchode zanecháva svoje ustanovenia, rady, ba príkazy, ktoré máme vykonať preto, aby sa Kristov a náš život odohrával v jednej línii.

Pán Ježiš Kristus chce, aby sme všetko, čo sme od Neho prijali, šírili ďalej. Má sa po celom svete rozhlásiť zvesť o Jeho kráľovstve a o Ňom samom. On to však nechce pre svoju slávu. Nie On chce byť populárny. Nepotrebuje slávu sveta. Veď má slávu omnoho väčšiu a významnejšiu – slávu nebeskú. Vo dne aj v noci Ho chvália zástupy anjelov a všetkých nebeských bytostí.

Zvesť o Jeho kráľovstve ako aj o Jeho diele na Golgote sa má šíriť kvôli nám. Ak by sme si totiž všetko čo máme nechávali len pre seba, žili by sme egoistický a „súkromnícky“ život. Neboli by sme nikomu užitoční a iní ľudia by nemali možnosť o Kristovi nič počuť a nemali by možnosť podieľať sa na budovaní Božieho kráľovstva. Práve toto Kristus nechce. To by totiž znamenalo, že zomrel iba za niektorých. Znamenalo by to, že všetko čo robil na tomto svete v ľudskom tele bolo iba pre učeníkov, Izraelcov alebo pár apoštolov. Ak by takto žili učenici, cirkev by skončila ešte skôr ako by vôbec vznikla.

Ale Pán Ježiš zomrel za všetkých. Aj keď my niekedy radi robíme medzi ľuďmi rozdiely a myslíme si o niektorých, že si to ani nezaslúžia alebo to nepotrebujú, On aj za nich zomrel. Preto je veľmi dôležité aby to vedeli. Veď si len predstavme, že by za nás niekto zaplatil v obchode tovar v hodnote 100 000 Sk a nepovedal by nám to. My by sme chodili do obchodu a túžobne hľadeli na veci, ktoré si nemôžeme kúpiť a nikto by nám neoznámil: vezmi si to, tvoj dobrodinec za teba zaplatil. A Pán Ježiš zaplatil za všetkých. Preto to všetci musia vedieť.

On počas svojho života žil tak, aby bol ľudstvu užitočný. Ba aj Jeho smrť bola pre ľudí užitočná. Jeho život sa podobal slnku, ktoré vysiela svoje lúče na všetky strany. Keď odchádza z tohto sveta, prenecháva túto úlohu nám. Teraz my máme vyžarovať lúče, aby sme tak žili v jednej línii s Kristovým životom. Ak to nerobíme, potom sa nič trhá a Kristov rozkaz zavisne vo vzduchu. Samozrejme, aj tak sa dá žiť. Ale máme potom vôbec odvahu očakávať Kristov druhý príchod? Veď tento príchod znamená aj súd a znamená aj vyúčtovanie. Kristus príde, postaví sa pred teba a spýta sa: Ako si si poradil s úlohou, ktorú som ti dal? Pokračoval si v mojom diele? Odovzdal si ďalej čo si bol prijatý? Čo mu povieme. Budeme sa len rozpačito usmievať alebo habkať a hľadať výhovorky? Uvedomme si, že ak v advente voláme Pána Ježiša aby prišiel v sláve, robíme veľmi vážnu vec, lebo tým zvolávame na seba osobné stretnutie s Ním. Sme teda ozaj pripravení sa pred

Neho postaviť? Ak cítime, že by sme asi len málo toho dokázali povedať na svoju obhajobu, využime čas, ktorý ešte máme. Osvojme si Kristovo poslanstvo a naložme s Ním podľa jeho prania:

Pánu Ježišovi Kristovi ide hlavne o to, aby sa o jeho veľkom diele dozvedeli tí, pre ktorých ho vykonal – teda všetci. Svojim učeníkom prikázal, aby boli jeho svedkami v Jeruzaleme, v Judsku, v Samárii až do posledných končín zeme. Tieto slová povedal práve v Jeruzaleme, kde toho času učenici boli. V Jeho slovách zaznieva akási postupnosť. Na prvé miesto položil Jeruzalem, teda miesto, kde sa učenici momentálne nachádzali. Na druhé postavil Judsko – miesto, ktoré bolo súčasťou Izraelskej krajiny, ale bolo už geograficky rozsiahlejšie. Potom spomína Samáriu – miesto, ktoré patrilo k Izraelu, ale bolo voči nemu nepriateľsky naladené. Napokon hovorí o posledných končinách – teda miestach blízkych i ďalekých, priateľských aj nepriateľských.

Nám je pojem „misia“ často cudzí, lebo si pod ním predstavíme práve to posledné – cudzie ďaleké svety. Ale Pán Ježiš nezačína takto. Učenici mali najprv robiť misiu v Jeruzaleme, teda v blízkom okolí. A to je prvý krok, ktorý hádam aj my môžeme urobiť. Naším Jeruzalemom je naša rodina, naše deti, naše vnúčatá, životní partneri, rodičia, zaťovia, nevesty. Až potom treba ísť do Judska. Naším Judskom môžu byť naši susedia, priatelia, kolegovia, vzdialená rodina. Až potom prichádza na rad nepriateľská Samária a cudzie ďaleké svety. No nie každý sa dostane až tak ďaleko. Ani to nie je potrebné. Veď Pán Ježiš nepovedal, že majú ísť všetci všade. Medzi jednotlivými miestami sú čiarky, ktoré znamenajú, že všade tam sa misia má konať ale neznamenajú, že ju všade má konať jeden človek. Preto ak vykonáme svoj diel práce v Jeruzaleme alebo v Judsku, už to bude viac ako keď nekonáme nič. Hlavné je, aby sme konali a to na ktoromkoľvek mieste. Ak si trúfame, tak aj v nepriateľskej Samárii. Toto je to, čo od nás Kristus chce.

Navyše nás do tejto úlohy neposiela samých. Zaslúbil nám pomoc svojho Svätého Ducha, ktorý je nám vždy na blízku a pomôže, ak to budeme potrebovať. Skúsili sme už niekedy Jeho pomoc využiť?

Osvojme si dobre toto Kristovo poslanstvo, lebo ono udáva smer nášmu životu. Ono je odrazovým mostíkom pre náš duchovný rast a pre našu prípravu na druhý príchod Pána Ježiša Krista. Uvedomme si dôležitosť tejto úlohy, aby sme naplno pochopili, že Kristovi na nej skutočne a oprávnene záleží.

Amen.

2. AKO PRÍJMEM KRISTOVO POSOLSTVO?

Joz 24,23-24; Iz 6,8

V 24. kapitole knihy Józua zhromaždil Jozua národ Izraelský a pripomenul mu všetko, čo Boh urobil preň počnúc od vyvedenia Abraháma, cez Izáka, Jáкова a pobyt v Egypte i vyslobodenie z neho, až po zaujatie krajiny a všetky vyhraté bitky a vojny. Svoj príhovor končí Jozua výzvou v 15. verši:

- rozhodnite sa teda sami, či budete slúžiť tomuto mocnému a veľkému Bohu, ktorý toto všetko urobil, alebo iným cudzím bohom, ktorí nedokážu nič iné len vás zotročiť. Rozhodnite sa sami. Ale ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi!

Na to ľud jednoducho odpovedá podobnými slovami a vyjadruje svoju vôľu slúžiť Hospodinovi. Čakali by sme, že Jozua bude spokojný a potešený. Ale on dodáva ešte poslednú výzvu: Odstráňte všetkých bohov, ktorých máte uprostred seba a nakloňte srdcia Hospodinovi.

Tieto slová, ktoré povedal Jozua národu nazývajúcemu sa Božím vyvoleným, patria rovnako aj nám – národu, ktorý sa nazýva Kristovým. Tak ako vtedy samotné označenie „Izraelec“ ešte neznamenal, že človek je naozaj verný Bohu, ani teraz označenie „Kresťan“ ešte neznamená, že človek je verný Kristovi. Problém je v tom, že Izraelci rovnako ako Kresťania dnes slúžili cudzím bohom. Neboli jednoznačne rozhodnutí komu vlastne chcú patriť. Obávam sa, že ani dnes ľudia nie sú jednoznačne rozhodnutí. Navonok sa síce všetci nazývame kresťanmi, ale pri bližšom

nahliadnutí vidíme, že lavice v kostoloch sú prázdne, pracovať pre cirkev nemá kto a misia sa takmer vôbec nekoná. Kameň úrazu je možno práve v tom, že si nie dostatočne uvedomujeme kto vlastne sme.

Na otázku „kto som“ odpovie každý inak: muž, žena, otec, matka, Slovák, Maďar, učiteľ, lekárka, inžinier, predavačka. Ale možno len málokto by povedal: kresťan, evanjelik. Ako sa potom môže naplniť Kristov rozkaz určený kresťanom, keď si ani neuvedomujeme že sme kresťania? A ak si to uvedomujeme, ako sa môže Kristov rozkaz plniť, ak nie sme naplno rozhodnutí či Mu patríme alebo nie?

Izraelci museli odstrániť cudzích bohov, ktorých mali uprostred seba. Aj my ich dnes máme. Je to všetko to, čomu dávame prednosť pred Kristom. „Nemôžem prísť do kostola, mám prácu v záhrade“ povie jeden. „Nemôžem byť nijako nápomocný cirkvi, lebo mám veľa povinností v práci“ povie druhý. „Nemôžem robiť žiadnu misiu, lebo si to pri svojom postavení nemôžem dovoliť“ povie tretí. Ako keby nás Kristovo meno a jeho cirkev nejako zahanbovali. Prepadáme stále viac otroctvu cudzích bohov, ktorí nám nahovárajú: „len rob, snaž a usiluj sa vo dne i v noci, v piatok aj v nedeľu. Veď robíš pre seba a svoju rodinu. Zarobíš si, získaš postavenie a budeš „niekto“. Na cirkev zabudni. Tá sa dnes nenosí. Je to len pre starých a hlúpych. Ty si „niekto“. A každý musí pochopiť, ba aj v cirkvi, že ty máš svoju prácu, svoje povinnosti a potrebuješ aj odpočinok. Kedy inokedy sa vyspíš ak nie v nedeľu? Veď inokedy pracuješ a robíš záslužnú prácu. Musíš si aspoň tú nedeľu dopriať...“ A rôzne iné argumenty a myšlienky nám podsúvajú naši bohovia, o ktorých si myslíme, že nie sú nebezpeční. Mladí ľudia sú však zotročení počítačmi, hrami a mobilmi, stredná generácia pracou, kariérou a peniazmi, a ďalší zase sami sebou či svojou rodinou. A každý sa naháňa za tým svojim a myslí si, že robí dobrú vec. Takto nás oklamávajú naši bohovia, aby sme načisto „osprosteli“ a nevšimli si, že Kristus na nás čaká a má pre nás úlohu.

Ak sme počuli a pochopili obsah Kristovho posolstva, potom sa definitívne rozhodneme, či Mu chceme patriť alebo nie. Budeme kresťanmi – evanjelikmi vždy a všade alebo nie? Ak nie, potom sa rozhodujeme proti sebe a vystavujeme sa riziku večnej smrti a trvalého odlúčenia od boha. Možno nám to pár dní alebo rokov nebude chýbať, ale potom nám to bude chýbať večne. Ak sa však rozhodneme patriť Kristovi, potom aj nám zneje výzva odstrániť všetko, čo nás zotročovalo a čo stavalo medzi nás a Pána Ježiša prekážky. Nie že by sme to nemali ďalej robiť. Aj naďalej môžeme pracovať, zarábať na živobytie, starať sa o seba i rodinu, hrať sa na počítači alebo telefonovať z mobilu. Ale už nikdy viac sa na to nesmieme vyhovoriť keď nás zavolá Kristus. Už nikdy tomu nesmieme dať prednosť pred Kristom, Lebo sme sa rozhodli Jemu slúžiť.

Kristus má pre nás nejaké úlohy. My ich počujeme a myslíme si: Hľa, treba čosi robiť. No nech teda niekto ide a robí. Inak povedané, spoliehame sa, že to spraví niekto iný, alebo, ak už to máme byť my, príde za nami niekto konkrétny a osloví nás. Ale to nie je tak. Veď Kristus za nami už prišiel. Zostúpil na zem a stal sa človekom. Priblížil sa k nám najviac ako sa len dalo. On – Boh vošiel do ľudského tela. Naučil nás všetko čo treba, dal nám pomocníka vo Svätom Duchovi a teraz čaká, že urobíme niečo aj my.

V Izaiášových slovách sme počuli čo by to malo byť. Je to ponuka, v ktorej Izaiáš vyslovuje Pánovi ochotu do služby. Tu som, Pane, pošli mňa. Uvedomuje si, že Boh ho potrebuje a nechce sa brániť. Sám pozdvihuje hlas a upozorňuje na seba. A Boh prijíma jeho hlas a jeho ponuku a posielá ho do služby – do práce, ktorú pre neho pripravil. Aj my neraz vieme, že je potrebné Bohu nejako poslúžiť. Aj my často počujeme volanie k práci. Ale mylne sa nám zdá, že je adresované tým druhým. No nie je to celkom tak. Kristus hovorí svoj misijný rozkaz tebe, brat, sestra, a očakáva od teba reakciu. Očakáva, že ak Mu patriš, postavíš sa za jeho slová, stotožníš sa s Jeho vôľou i Jeho cirkvou a povieš: Pane, idem!

To platí aj o misijnej službe. Sťažujeme sa, že nás je v kostole málo. Nariekame nad prázdnyimi lavicami, nostalgicky spomíname na časy keď bol náš chrám plný a bojíme sa, že skôr či neskôr náš zbor načisto zanikne. Čo s tým? Evanjelikov je aj v našej obci stále ešte viac než je nás tu – v chráme. Ale kto ich osloví? Kto ich privedie do chrámu? Brat, sestra, kto privedie tvoje deti, tvoju sestru, brata, otca, matku, zať a či nevestu? Má to byť farár? Ten má prísť k vám a priviesť celú rodinu? Nie. Máš to byť ty sám. Tebe hovorí Kristus, aby si všetkým v dome povedal, že ideš

do kostola a pozval ich, aby šli tiež. Tebe to dal Kristus za úlohu a od teba očakáva, že zareaguješ ako Izaiáš: Počujem, Pane a idem!

Amen.

3. AKO NALOŽÍM S KRISTOVÝM POSOLSTVOM?

L 10,3; J 15,5

Nie sme prví, koho Pán Ježiš poslal zvestovať Božie slovo. Už pred mnohými rokmi, ešte za svojho života, zveril túto úlohu svojim učeníkom. Na cestu im dal mnoho rád a poučení a medzi inými vyriekol aj upozornenie, ktoré sme dnes počuli: Posielam vás ako baránkov medzi vlkov! Pán Ježiš Kristus vedel, že Jeho učeníci idú do sveta, ktorý o Kristovi ešte nepočul a preto sa k nim – ako nositeľom nového učenia – môže stavať nepriateľsky. Tieto slová sa napokon skutočne naplnili a to nie len pri učeníkoch, ale aj neskôr pri apoštoloch. Hoci pri svojej zvestovateľskej činnosti došli často požehnaná, predsa sa mnohokrát stretli aj s neúspechom, výsmechom, pohrdaním alebo upodozrievaním. Niektorí ich mali za bláznov, iní za buričov, ďalší zasa za potulných filozofov, ktorí si len chcú zarobiť. A oni – krotkí a pokorní v srdci, vedomí si svojej úlohy – neustávali a konali čo im prikázal Pán.

My dnes nezvestujeme Pána Ježiša Krista ako úplne neznámeho. Ved' v našej krajine, ktorá si hovorí „kresťanská“ už ľudia o Bohu a o Kristovi mnoho počuli. Ich predstavy o ňom sú síce zväčša hmlisté a nejasné, ale Jeho meno im nie je neznáme. A predsa sa nám dokážu za Kristovo meno vysmiať, označiť nás za nemoderných, zaostalých alebo primitívnych. S tým treba vždy počítat'. Pán Ježiš na to upozorňuje aj nás dnes. Posiela nás konať misijnú úlohu v našich rodinách a v našom okolí a hneď varuje, že to nebude vždy jednoduché a úspešné.

Baránok je symbolom pokory. Pán Ježiš Kristus sám je v Biblii označený za „baránka Božieho“ a to pre krotkosť a pokoru, v ktorej žil pred svojim nebeským Otcom až do potupnej smrti na kríži, na ktorú takisto šiel v pokore. Aj Jeho odmietali, hoci bol Božím Synom. Ani Jeho slová, hoci boli božské, neprijímal každý. Ale On zostával tichý a pokorný. Nikoho nenútil, nedupal nástojčivo, nenalieval. Iba skromne a pokorne volal, pozýval, ponúkal a pritom vysvetľoval, že prijat', ísť, reagovať je veľmi potrebné. Aj apoštolovia boli takými „baránkami“. Ani oni nič nikdy nedosiahli silou, nástojením či nútením. Iba prišli do neznámeho mesta a zvestovali, oslovovali, ponúkali. Ak ich ľudia prijali, boli požehnaní. Ak nie, neostávalo iné len sa pobrať ďalej.

Našou úlohou nie je „prinútiť“ ľudí aby prišli do kostola. Nemôžeme k tomu prinútiť ani svojich najbližších. Môžeme to v rámci výchovy prikázať deťom, ktoré nám ešte (primerane veku) podliehajú a to aj máme robiť. V žiadnom prípade nemôžeme nechávať na nich samých či do chrámu pôjdu alebo nie. Ale dospelého človeka, ktorý je samostatne uvažujúci a teda za seba pred ľuďmi aj pred Bohom zodpovedný, nútiť nemožno. Možno ho len osloviť, pozvať a vysvetliť mu, že stratiť nemá čo a že môže len získať.

Pokúsme sa preto našim blíznym v rodine alebo aj mimo nej povedať, čo nám osobne Pán Boh dáva. Skúsme im na príklade nášho vlastného života vysvetliť, že nám Pán Boh neraz bol na pomoci, že nám požehnáva, ochraňuje nás a podobne. Skúsme im vydať vlastné svedectvo aby videli, že byť v blízkosti Pána boha má zmysel. Na vlastnom živote im ukážme, že počúvať Božie slovo, prichádzať do chrámu božieho a poznávať Pána Boha je pre nich samých dobré a potrebné. A potom ich pozvime do spoločenstva veriacich. Navrhujeme im, že pôjdeme spolu s nimi, aby sa necítili sami a nepodľahli tak strachu, neistote alebo hanblivosti. Privedieme ich, sadneme si s nimi do lavice a spoločne počúvame zvesť o Pánu Bohu. Cestou domov sa spýtajme či rozumeli počutému. Vysvetlime im čo im nie je jasné. Odpovedzme na otázky, alebo – ak si sami netrúfame - navrhujeme stretnutie s kňazom alebo niekým skúsenejším vo viere.

Konať misijnú službu neznamena len oznámiť že Boh existuje a káže sa o ňom v kostole každú nedeľu. To znamená ujať sa človeka. Znamená to vložiť kus seba do toho, aby on skutočne

prišiel a počul čo má počuť. Znamená to rátať aj s neúspechom, výsmechom či pohrdaním. Ale hlavne to znamená spoliehať sa na Pána Ježiša Krista. Veď On, hoci nám zveril takú neľahkú úlohu, nikdy nepovedal, že ju máme konať sami. Práve naopak. On nám dôrazne pripomína, že bez Neho nič nemôžeme robiť. Teda, ak sa aj stretne s požehnaním a úspechom, nie je to vďaka našej šikovnosti či výrečnosti ale je to preto, lebo nám to On požehnal. Takto chápali všetky úspechy aj apoštolovia, ktorí boli síce dobrými rečníkmi no nikdy si nedovolili povedať, že vďaka ich rečiam ľudia uverili v Boha. Ani my si to nikdy nemôžeme dovoliť povedať. Každý náš úspech, či už v misijnej alebo akejkolvek inej službe, je úspechom Božím.

Bez Ježiša nič nemôžeme činiť. Preto je dobré, ak si túto skutočnosť už vopred uvedomujeme. Vtedy totiž nehľadáme vinníka v prípade neúspechu, ale vopred prosíme nášho Pomocníka o úspech. A to je práve prvý krok, ktorý nám v misijnej službe treba urobiť – odovzdať všetko v modlitbe do Božích rúk: „Pane Ježiši, Ty máš moc osloviť človeka, dotknúť sa jeho srdca, zmeniť ho... Prosím ťa, rob to aj skrze mňa a moje slová aj pri mojej rodine. Kiež tí, ktorých mám rád a na ktorých mi záleží, vidia, že žiť s Tebou stojí za to...“ Toto môžeme urobiť naozaj všetci a hneď. Môžeme to urobiť tu v chráme, ale aj doma. Môžeme to urobiť dnes, ale aj v ďalšie dni. Ale to predpokladá, že za tým bude nasledovať naše konanie.

Ak nám je ľúto, že v kostolnej lavici sedíme len sami a nesedia tu s nami tí, ktorí sú nám blízki a ktorým by sme tiež radi dopriali spásu, urobme pre to niečo. Nie len vám záleží na vašich blízkych. Záleží na nich aj Pánu Ježišovi Kristovi. Práve preto vám dáva úlohu, aby ste ich oboznámili s tým čo ste prijali. To je spôsob, ako aj oni budú môcť byť účastní všetkej Božej milosti a ako aj im bude prisľúbený večný život. Tá námaha stojí za to. Veď to nerobíme pre cudzích, ale pre svojich vlastných. A v tom je naša úloha omnoho ľahšia od úlohy apoštolov, ktorí skutočne museli ísť do cudzieho sveta a hovoriť o Bohu ľuďom, ktorých vôbec nepoznali. Ak nám teda Pán Ježiš Kristus zadal úlohu, ktorá je pre nás prijateľná a našim pomerom a možnostiam uspôsobená, potom sa už naozaj nemáme na čo vyhovárať a príchod Pána Ježiša, či už ten Betlehenský alebo ten druhý – v sláve – nám to dôrazne pripomína!

Amen.